

derne vokſe i et alt for ſtort Omfang. Det kan let føre til, at Folketinget bliver ſom en Slags Belgørenhedsanſtalt eller et Naadesſekretariat, og jeg tror derfor, at det er nødvendigt, at man er lidt opmærksom paa, hvorledes diſſe Andragender i Almindelighed bør tages. Det er jo beſtemt, at Andragender kun kunne indleveres til Tinget gennem et Medlem, og Meningen dermed er den, at vedkommende Medlem maa foretage en vis Underſøgelse af dem, øve en vis Kritik over for de Andragender, der indbringes. Det er imidlertid ikke altid nogen let Sag for det enkelte Medlem at gøre det, naar han ikke ved, hvilke Regler man plejer at følge ved Behandlingen af diſſe Sager. Jeg ſkal derfor kortelig nævne et Par af de Regler, der i Praksis ere blevne fulgte ved Behandlingen af Andragender. Den ene er den, at Finansudvalget ſom Regel ikke har indſtillet Andragender til dette Ting, medmindre de først have været hos Ministeren og have faaet et afſlaaende Svar. Det andet er, at Folketinget ſom Regel ikke har indladt ſig paa at henviſe Andragender, ſom tidligere have været hos Folketinget uden at være bleven henviſte til Ministeren, og ſom komme igen, uden at der foreligger ny Grunde for Andragendet. Det hænder jo, at Andragender kunne komme 4, 5, 6 Aar igen, og ſtadig ere de af en ſaadan Beſtaffenhed, at Folketinget ingen Indſtilling kan gøre. Dette er i høj Grad uheldigt. Jeg ſkal derfor tillade mig at henſtille til ærede Medlemmer, naar de modtage Andragender, at underſøge, hvorvidt diſſe Andragender have været hos Ministeren, og hvorvidt de tidligere have været indleverede i Folketinget, og at gøre Andragerne opmærksomme paa, at hvis de ikke først have været hos Ministeren og der have faaet Afſlag, eller hvis de tidligere have været her i Folketinget uden at blive henviſte, og der ikke foreligger ny Grunde, er der ingen Sandſynlighed for, at diſſe Andragender ville kunne blive henviſte af Folketinget til Ministeriet. Det er jo meget tidſpildende for Finansudvalget og for Folketinget atter og atter at genoptage Drøftelſen af Andragender, ſom det er givet, der alligevel intet kan komme ud af, og det er heller ikke ganſke rigtigt overfor de paagældende, ſom derved blive ved at leve i Illuſioner og Forventninger, ſom dog ikke kunne blive opfyldte. I Aar har Finansudvalget af de 74 Andragender, der ere henviſte til det, kun gjort Indſtillinger til Ministeriet om 9, men det er dog ikke ſaaledes at forſtaa, at der ikke har været flere Andragender, ſom Finansudvalget har fundet være vel begrundede. Man har i Aar, ſom i det hele i de

ſenere Aar ment, at man gjorde beſt i lige overfor de Andragender, ſom der var Grund til at fremme, og ſom kunne fremmes ſtraks med Enighed mellem alle Parter, i at faa dem afgjorte gennem Finansloven eller gennem Til lægsbevillingsloven, og det have vi ogsaa i Aar gjort med et ikke lille Antal. Vi have henviſt 15 Andragender til Behandling ved de finansielle Løve, Finansloven eller Til lægsbevillingsloven. Om en Del andre Andragender have vi i Finansudvalget haft Samraad med Ministrene, og først, naar det under dette Samraad har viſt ſig, at der ikke forelaa tilſtrækkelig Grund til Henviſning, have vi ſrafaldet at gøre nogen Indſtilling her til Tinget. Efter diſſe mere almindelige Bemærkninger ſkal jeg gaa over til de Andragender, der angaa Finansministeren, det er tre Invalideandragender. Der foreligger jo hvert eneſte Aar en Mængde Invalideandragender, og ſærlig overfor diſſe Andragender tror jeg, at ærede Medlemmer ville gøre Ret i at følge den Anviſning, ſom jeg, efter hvad der har været Praksis i Udvalget, nu gav. Thi Invalider ere nogle af dem, der meſt ere ubſatte for, at man lader dem blive i Forſtillinger og vedligeholde Illuſioner, ſom dog ikke kunne blive til noget. Der er navnlig en Ting, jeg gerne vilde henlede ærede Medlemmers Opmærksomhed paa, naar de modtage Invalideandragender, og det er det, at Invaldeloven af Iſte Marts 1889 i ſin § 3 nævner to Tilfælde, hvor Invalider kunne ſaa Underſtøttelse, nemlig i ſaadanne Tilfælde, hvor Finansministeren ſtonner, at han ikke kan benøgte Muligheden af, at Indſtrænkningen i deres Erhvervsøve kan hidrøre fra Saar eller Kvæſtelſer, der ere paadragne i Anledning af Udførelſen af deres militære Tjenestepligter eller andre militære Forretninger, der nærmere ere nævne. Det er det ene Tilfælde. Det andet Tilfælde er det, hvor Indſtrænkningen i Erhvervsøven ſtonnes muligvis at kunne hidrøre fra beviſtig, i Anledning af Udførelſen af militære Tjenestepligter eller militære Forretninger, paadragne Sygdom. Ærede Medlemmer ville altſaa ſe, at det ene angaar Tilfælde, hvor der virkelig foreligger Saar eller Kvæſtelſer, der ere paadragne ved Udførelſen af militære Tjenestepligter, og lige over for Saar er det jo let at afgøre, om en Mand er bleven ſaaet eller ej, medens det med Henſyn til Kvæſtelſer maa konſtatere, at de ere paadragne i Anledning af Udførelſen af militære Tjenestepligter, og derueſt ſkal der foreligge en Mulighed for, at der kan være en Sammenhæng mellem Saarene eller Kvæſtelſen og Svæſtelſen i Erhvervsøven. I det andet Tilfælde, hvor Inva-